

<p>Stukken voor de Redactie te zenden voor den 15en der maand aan: G. D. DUUKSMA, Achter de Hoven 114 bis, LEEWARDEN.</p>	<p>Redactie: G. D. DUURSMA. J. M. VAN DEN HOUTEN. Girorekening No. 133660 • DRUMPT bij Tiel.</p>	<p>Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat Adres : Mej. J. J. E. v. D. THOORN, Amalia van Solmsstraat 80, DEN HAAG.</p>
<p>Bestuur: CHR. DE RINGH, <i>Voorzitter,</i> Hilversum, van Ostadelaan 23; Mej. J. J. E. v. D. THOORN, <i>Secretaresse,</i> den Haag; B. TH. KRABBENDAM, <i>Penningmeester (tijd.),</i> Drumpt bij Tiel; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.</p>		

FRITHIA PULCHRA

door F. W. R e i t z, Pretoria.

(Slot van bladz. 85.)

H o o f d s t u k III

Na wat gesust en gezonnebad te hebben, maakten we ons gereed voor het laatste gedeelte van den tocht. We volgden de beek, die hier op deze hoogte zijn oorsprong heeft. Het is een ideale geboorteplaats. Hoog in de bergen, ver van menschen en maatschappij verwijderd, sijpelt het water uit steile rotswanden: druppel voor druppel vindt zijn weg naar de bedding, die dicht toegepakt is met varens, boomen en struiken, Boomvarens (*Osmundia*) staan kriskras in het kleine stukje oerwoud langs en bij het water, dat een kleine tweehonderd yards verderop ophoudt te stroomen, en ten slotte geheel wegblijft.

We naderden nu het hoogste punt van de bergvlakte, en dra zouden wij over den rand heen, heel in de verte (60 mijl weg), de rookpluimen en de zandduinen van de Johannesburgsche goudmijnen kunnen zien. En waar bleef nu *Frithia pulchra*? *Euphorbia truncata*, *Caralluma Leendertzii* en *Mesembr. acutifolium* zagen we genoeg, en hoop op verdere plantengroei hadden we al eenigzins opgegeven, omdat groote kale plekken de plaatsen aanduidden, waar de rotsbodem aan de oppervlakte kwam. Een taai soort gras was eigenlijk de eenige grondbedekking.

We begonnen alle hoop op te geven, hier zou immers toch niets te vinden zijn! Maar neen, juist op deze kale plekken, daar zagen

we plotseling kleine rose bloempjes. Een plantje was niet te onderscheiden, en ware het niet dat onze aandacht getrokken werd door die bloempjes, dan hadden wij nooit vermoed, dat in de barstjes en spleetjes van den rotsgrond nog planten konden groeien. En wat voor planten! Dat fijn rose bloempje op het kristal-witte kwartsgrint was het doel van onzen tocht, Voorzichtig veegde ik het grint weg, en toen pas kwamen de karakteristieke staafjes voor den dag, met hun transparante venstertjes die het zonlicht opnemen, aangezien de plant zelve zich niet bloot geeft om zich tegen de droogte te beschermen. (Zie Artikel in „Succulenta”, van 18 December, 1928, door E. J. L.) Met lange spijkers, waar Mevrouw Do b i e voor gezorgd had, werkten we de plantjes uit de spleten: het moest heel voorzichtig gebeuren, want ze zaten goed vast, en de *Frithia* is erg teer.

Frithia pulchra.

(Foto E. J. Labarre.)

Toen ik het grint over een grootere oppervlakte verwijderde, bleek dat de grond letterlijk met *Frithia pulchra* bezaaid was, en dat we zonder het te beseffen, rustig over hen heen geloopt waren. Doch typisch dat alleen op die met fijn grint bedekte open plekken

en in solieden rotsgrond deze bijzondere succulent te vinden was. Droog, intens droog, moet het daar zijn. En de kracht van de zon op 4500 voet boven den zeespiegel, waar de gemiddelde winter-temperatuur 58° F., de gemiddelde zomertemperatuur 72° F., en de gemiddelde jaarlijksche regenval slechts 25 duim is, moet zeer groot zijn. De staaftjes waren dan ook zoo kort en fijn, dat ze meer op knopjes geleken. In tuinen of in broeikassen daarentegen, wordt de *Frithia* verwend, vandaar dat de staaftjes soms meer dan een duim lang worden, en boven het grintoppervlak uitsteken. In de natuur is het plantje onzichtbaar, slechts de venstertjes bovenop de staaftjes zijn aan lucht en licht blootgesteld en hebben dan dezelfde glasachtige en doorzichtige kleur als het omliggende kwartsgrint.

Het uitwippen van die tengere plantjes viel niet mee, doch in den loop van een half uur hadden wij er ruim 100 bij elkaar. Voorzichtig werden ze in een zakje gepakt, en, blij ons doel bereikt te hebben, begaven wij ons op den terugweg. Langs de beek, de poel en de stamvruchtboomen, rolden we als het ware af, wat we met zoo-veel moeite opgeklommen waren. Onze kuit en knieën waren den volgenden morgen stijf van het „remmen”.

Alvorens de auto in te pakken en de terugreis te aanvaarden, vulde ik twee meelzakjes met spierwit kwartsgrint. Dit kwam goed van pas, want mijn *Frithia pulchra* houd ik nu in een kist, waarin ik de natuurlijke omstandigheden van de vindplaats op den berg zoo getrouw mogelijk heb trachten na te bootsen. Toch ben ik er niet in geslaagd om de heele schat in leven te houden. Binnen een week droogde ongeveer 50% van mijn *Frithia* plotseling uit. Het overige gedeelte, daarentegen, staat frisch en gezond. Ik ben zeer tevreden met het resultaat. *Frithia pulchra* bezit dezelfde eigenschap als vele andere aristocratische planten, n.l. dat ze heel moeilijk over te planten zijn, en zeer nauw luisteren naar vreemde levensomstandigheden: te veel water, te rijke grond, en te weinig grint kan de doodsoorzaak van *Frithia pulchra* zijn. Het is een plant die volgens onze begrippen de armoedigste omstandigheden opzoekt of wenscht. En al heb ik getracht die omstandigheden in het leven te roepen, toch schijnt mijn kistje niet armoedig genoeg te zijn, want de staaftjes vertoonen weer een neiging om lang te worden, en de venstertjes steken ver boven het grint uit.

(Vertaling H. C. S a n d r o c h.)

TRICHOCEREUS SCHICKENDANTZII (Web.) Br. A. R.

Op de bekende, rijk gesorteerde succulentenkwekerij „Leeuwenhof” van den heer S. v. d. S t o k te Nieuwe Niedorp kwam de vorige maand een partijtje betrekkelijk jonge exemplaren van *Trichocereus Schickendantzii* in bloei. De heer v. d. S t o k was zoo vriendelijk van een paar dezer bloeiende planten een goede foto te laten nemen, welke wij gaarne een plaats in „Succulenta” verleen. *Trichocereus Schickendantzii* toch is een der meest verspreide cactussen in onze collecties, doch weinigen zullen ze in bloei hebben gehad, hoewel ze, volgens B e r g e r, een dankbare bloeier is. En dat zulks inderdaad het geval is bewijzen wel de bloeiende jonge planten op kwekerij „Leeuwenhof”.

Trichocereus Schickendantzii (Web) Br. et R.
in bloei op kwekerij „Leeuwenhof” te Nieuw Niedorp.

(Foto: Arpád Moldován.)

Trichocereus Schickendantzii werd in 1896 voor het eerst door den Franschen Cactuskenner en legerarts Dr. W e b e r als *Echinopsis Schickendantzii* beschreven. Ongetwijfeld is ze zeer na aan dit geslacht verwant; de tamelijk lange, beschubde bloembuis is echter veel meer behaard. S c h u m a n n rekent ze in zijn „Gesamtbeschreibung” (1903) ook nog bij *Cereus*, aan de beschrijving toe-

voegende: „bloemen alleen als knoppen bekend, geheel van zwarte wol omgeven”.

De indeeling bij *Echinopsis* schijnt *W e b e r* niet in alle opzichten bevredigd te hebben, althans hij heeft de onderhavige plant ook als *Cereus Schickendantzii* beschreven. *A l w i n B e r g e r* rangschikte bij zijn splitsing van het oude verzamelgeslacht „*Cereus*” bij *Trichocereus (Haar-cereus)*; wat *B r i t t o n e t R o s e* eveneens deden, en ook door *B a c k e b e r g* werd overgenomen.

Trichocereus Schickendantzii is afkomstig uit het Noordwestelijk deel van Argentinië, waar ze tusschen 1000 en 2500 m. hoogte op de berghellingen voorkomt als een 20 tot 80 à 100 c.m. hooge, zuilvormige, van den voet uit rijkvertakte plant. Haar soortnaam ontving ze ter eere van den leeraar *S c h i c k e n d a n t z* die deze soort ontdekte en aan *Dr. W e b e r* ter determinatie toezond.

De bloemen, welke zich aan den top der plant uit de zwartwollige knoppen ontwikkelen, zijn 22 c.m. lang en wit van kleur. Zij verspreiden geen geur en blijven tot drie dagen open, zulks in onderscheiding van de bloemen der eigenlijke *Echinopsis*soorten (tegenwoordig ondergeslacht *Euechinopsis*) welke meestal welriekend, tegen den avond opengaand en kort van duur zijn.

Volgens *S c h i c k e n d a n t z* worden de aangenaam smakende vruchten door de inwoners van Argentinië gegeten.

Door de glanzend groen gekleurde 14- tot 18-ribbige geelachtig bedoornde zuiltjes is *Trichoc. Schickendantzii* een aangename verschijning tusschen de andere cactussen. Zij groeit gemakkelijk, doch wil niet te warm gekweekt worden en verlangt 's zomers tamelijk veel vocht, Krijgt ze te weinig water, dan is ze zeer vatbaar voor wortelluis. Doch, naar behooren behandeld, kan men er veel genieten van beleven, zooals de foto duidelijk aantoont.

G. D. D.

BEHANDELING VAN ONZE MESEMS.

Juli.

Onze zaailingen gaan we langzamerhand als groote kinderen behandelen. Wie er voor in aanmerking komen, kunnen desgewenscht naar buiten, volop zon. Voor een regenbui behoeven we niet bang te zijn.

In deze maand, hoewel hoogzomertijd, is de stilstand van de meeste Mesems goed te zien. De rusttijd van *Conophyta* enz. gaat

door. Doch ook de overige Mesems rusten uit, als om zich voor te bereiden op de bloeiperiode, die komen gaat. Het watergeven wordt dus wat geminderd. *Frithia pulchra* krijgt deze maand bloemknoppen, hier behoeft het watergeven niet geremd te worden. Ook de buitenstaande planten zijn minder kieskeurig. Hoewel de jonge bladparen van *Conophyta* enz. door de ingeschrompelde resten van de oude bladparen goed beschermd worden voor de felle zon, doen we toch beter deze planten meer beschaduwd te zetten. De in de vorige maand genoemde Lithopssoorten kunnen nu uitgebloeid zijn. De bloemfunctie of de bloeitijd is afhankelijk van de hoeveelheid toegemeten zonlicht, en duurt 4 à 5 dagen. De later bloeiende soorten bloeien langer. Eenige dagen na het bloeien knippen we de verwelkende bloemblaadjes weg, omdat bij vochtige lucht de mogelijkheid bestaat, dat de kleurstof (caroteen of carotine) van deze bloemblaadjes leelijke strepen op het plantenlichaam geeft. Ongeveer 14 dagen na het bloeien nemen we met een pincet ook de meeldraden weg, we zien dan de onrijpe, groene zaaddoos, al of niet met zaad gevuld, met een bepaald aantal kleppen, voor ons. Den nog aanwezigen stamper laten we zitten, het wegnemen er van veroorzaakt een wondje in de onrijpe zaaddoos, dat soms dagen lang nabloedt. Het wegnemen van bloemblaadjes en meeldraden voorkomt schimmelvorming. Vele Mesems kunnen nu besproeid worden. Met enkele zij men voorzichtig. *Titanopsis*, *Aloinopsis*, *Frithia*, *Fenestraria* enz., verdragen geen staand water in het hart, Lithops met openstaande spleten evenmin, *Dinteranthus*, *Lapidaria* en *Argyroderma* nevelen we bij voorkeur in het geheel niet. Luchten zooveel mogelijk. Het zij hier nog eens herhaald, dat vele Mesems, ook de z.g. *mimicries*, in onze kamer gemakkelijk tot bloei te brengen zijn. Acht geven op roode spin of ander ongedierte als gewoon. Van slecht groeiende planten de wortels nazien. Aanwezige wortelluis wegzoeken, of wegborstelen, of wegspoelen, aangevreten wortels afknippen, planten in nieuwen grond oppotten, men behoeft niet te wachten tot de wortels droog zijn. De oude bloempot eerst goed schoonmaken onder de kraan, daarna uitkoken of overgieten met kokend water, oude aarde met wortelluis nooit in den tuin wegwerpen. Het bevochtigen der wortels met brandspiritus (± 85 % doodt wel de wortelluis, maar niet de eieren, heeft dus geen zin, De zoogenaamde *spiritus dilutus* (70 % alcohol), doodt zelfs de wortelluis niet.

F. SWÜSTE.

HET LEEKENHOEKJE.

Aangezien we het deze maand in hoofdzaak over het enten wílden hebben, trof het al zeer gelukkig, dat de heer B o m m e l j é uit den Haag ons verblijdde met een uitvoerig artikel over dit onderwerp, zoodat we dit gaarne in de plaats stellen voor ons maandelijks leekenpraatje. Een volgende keer hopen we dan de eigenlijke vetplanten weer eens een uitvoeriger beurt te geven.

v. d. H.

HET ENTEN VAN CACTUSSEN.

Het veredelen of enten is een reeds zeer oude kunst.

De onbekende, die eeuwen geleden op de geniale gedachte kwam om buitengewone planten te enten, mag wel een uitvinder van groote beteekenis genoemd worden. De appels en peren, die wij eten, de rozen, die onze tuinen sieren, hebben wij vrijwel uitsluitend aan het enten te danken.

De vruchten, die wij eten, wijken alle belangrijk af van de oervormen der natuur. Waardevolle teeltproducten, resultaat van eeuwenlang zaaien en kweeken, kunnen door enting op „wilde” onderstammen vermenigvuldigd en algemeen verbreid worden.

De cactuskweekers passen het enten reeds langen tijd toe als een welkom hulpmiddel in de cultuur.

In het „Handbuch der Cacteenkunde”, door F ö r s t e r in 1846 uitgegeven, wordt het enten breedvoerig behandeld. Hij beschrijft zelfs allerlei kunstjes, o.a. het vormen van één stam uit twee cereussoorten door overlans doorsnijden en samenvoegen van de verschillende helften.

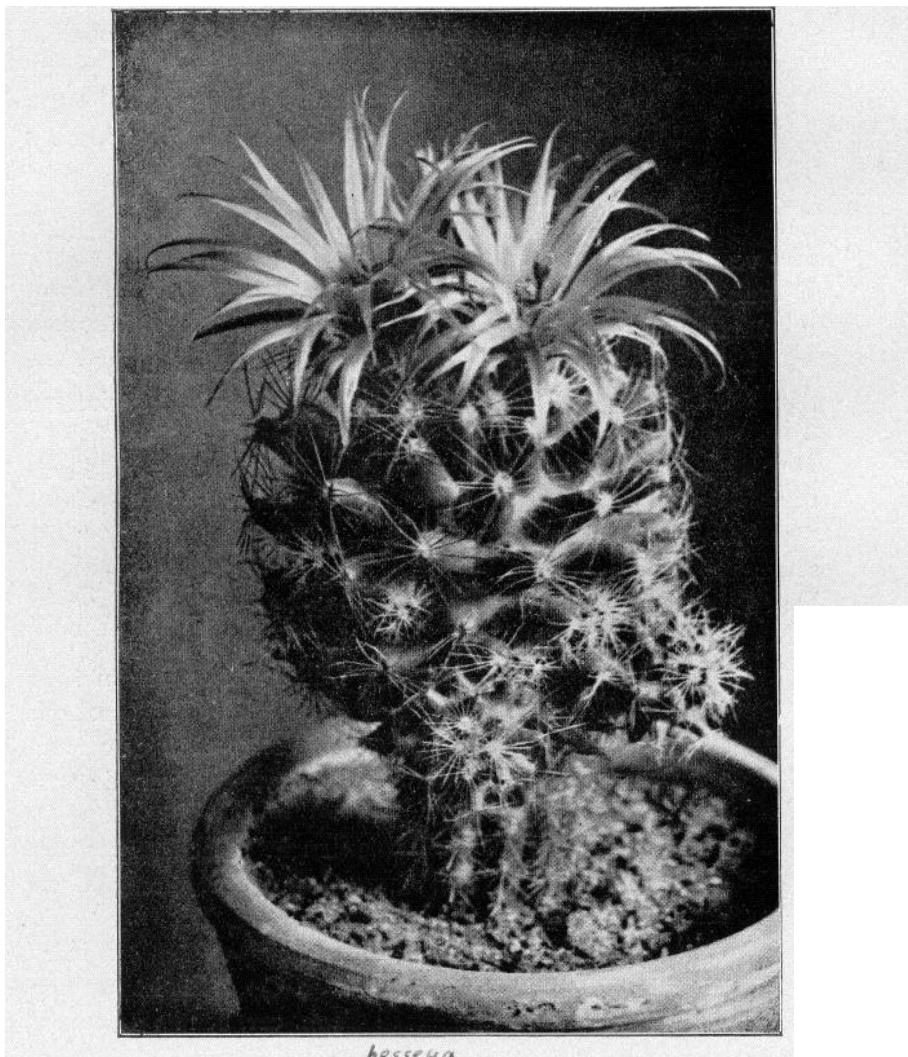
G r a e b e n e r vertelt in zijn „Kakteenzucht”, dat hij eens een Pereskia-stam bezat, waarop 20 cactussoorten geënt waren. Deze grapjes zijn nog niet geheel verdwenen.

Bij een ouden Haagschen kweeker is thans nog te zien een ledpop van cactus, bestaande uit beenen van *Op. cylindrica*, romp *Op. tuna*, hals *Ech. sis Eyriesii*, hoofd *Ceph. cer. senilis* en armen van *Cer. sylvestrii*.

Het doel van het enten is echter niet het maken van grapjes, ook niet het vormen van nieuwe soorten, zooals vele leeken nog meenen. Theoretisch is dit niet onmogelijk zooals blijkt uit eenige toevallig ontstane entbastarden, n.l. ten eerste, *Laburnum Adamii*, afkomstig van *Cyfisus Laburnum X C. purpureus* (gouden regen)

en ten tweede *Crataegomespilus*, een entbastaard van de mispel en roode meidoorn.

Deze entbastaarden zijn ontstaan op de grens van onderstam en

Coll. Mevr. Becht. Neo Nuttallii Foto Ed. Becht.

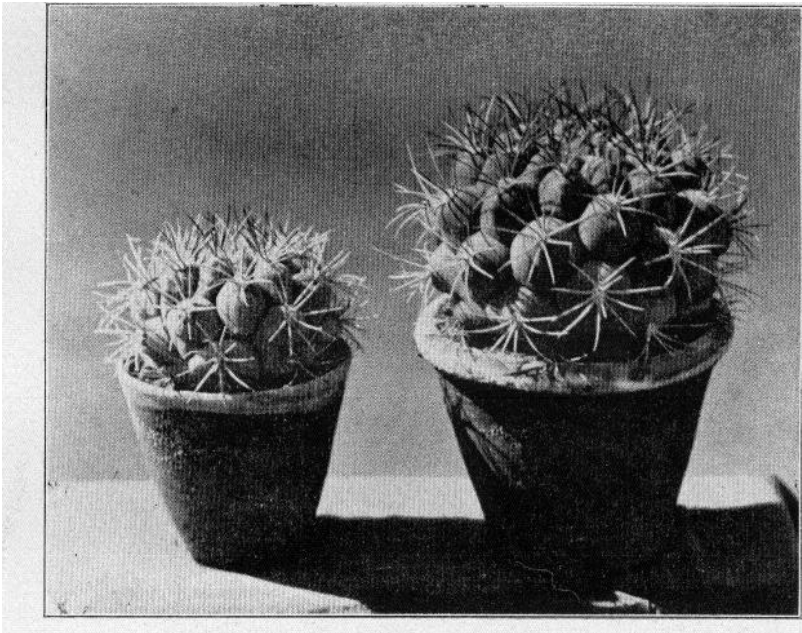
edelstuk en zijn botanisch geen hybriden, doch mengsels van twee soorten, wat ook in den bloei dikwijls tot uiting komt.

Van cactussen zijn tot heden geen entbastaarden bekend.

Het doel van het enten is dus niet het veranderen van de soort, doch beoogt feitelijk niets anders dan het verschaffen van een so-
 lied, krachtig werkend wortelgestel aan planten, die dit van nature
 niet bezitten.

Vele soorten zijn op eigen wortels moeilijk vooruit te brengen.
 Zaailingen van vele *Malacocarpus* en *Gymnocalycium*-soorten bijv.
 groeien een paar jaar voorspoedig, doch beginnen dan te kwarren.

De winter is te lang, de standplaats dikwijls ongeschikt, geënt
 doorstaan zij den winter beter en eischen minder zorg.

Gymnocalycium Saglionum.

Coll. Bommeljé.

Foto J. B. Lindeyer.

Twee tienjarige planten, de grootste zes jaar geënt op *Trich.cer. spachianus*.

Een belangrijk voordeel is verder de snellere groei, ofschoon ve-
 len daarvan een overdreven voorstelling hebben. Het entstuk pro-
 duceert een aanmerkelijk kleiner volume dan de normale cereus,
 waarop het geënt is.

De groeikracht van den onderstam wordt belemmerd door ana-
 tomische veranderingen in de structuur, door het enten ontstaan.
 zoowel bij onderlaag als edelstuk.

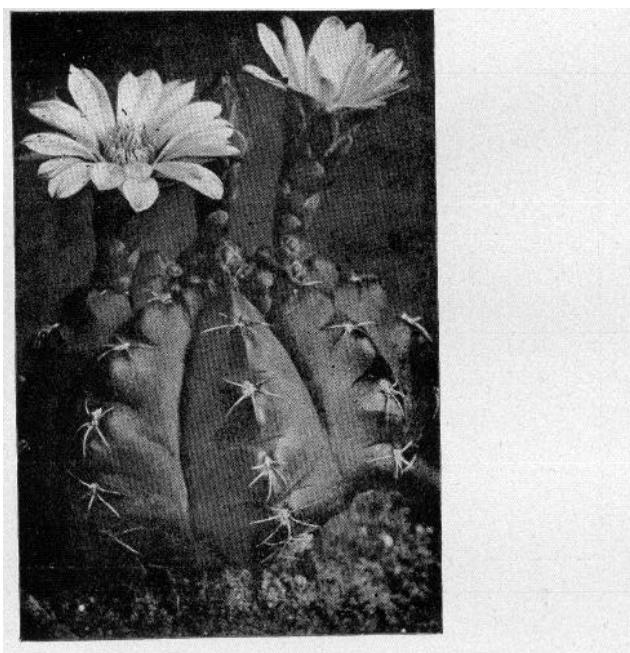
De sapcirculatie wordt door mechanische oorzaken sterk geremd.

De vaatbundels, de kanalen waardoor de sapstroom opstijgt, zijn bij een normale plant recht, door het enten ontstaan hoeken en scherpe bochten, zooals een doorsnede onder de microscoop aanwijst.

Zóó sterk is de storing, die de sapstroom hierdoor ondervindt, dat bij vruchtboomen zich op de entplaats dikwijls belangrijke uitwassen ontwikkelen,

Bij succulenten komt dit niet voor, omdat de sapstroom minder sterk is, daar bijna geen verdamping plaats vindt.

Niettegenstaande deze storingen groeit een goed geënte plant toch sneller dan een wortelechte.

Gymnocalycium denudatum (hybr.).

Coll. Mevr. Becht.

Foto Ed. Becht.

Bracht in één zomer elf schitterende bloemen.

Het is evenwel gewenscht den groei niet te forceeren ten einde den juisten vorm te behouden.

Dit is gemakkelijk te bereiken door niet te groote potten te gebruiken en het goede grondmengsel te kiezen.

In den regel wordt de bloei door enting sterk bevorderd, o.a. bij soorten als *Gymnocalycium platense*, *Quehlianum*. *Mihanooitchii*

e n *multiflorum*; *Malacocarpus muricatus*, *concinus*, *Haselbergii*, *Graessneri*, *Reichei* en *scopa*.

De bloemen verschijnen talrijker en zijn grooter dan bij wortel-echte exemplaren. Een volwassen *platensis* brengt jaarlijks meer dan 20 bloemen!

Zelfs bij populaire soorten als *Malacocarpus Ottonis* en *Hamatocactus setispinus* is de bloei buitengewoon rijk. Wie veel bloemen in zijn verzameling wil zien, moet enten.

Cristaten groeien, behoudens enkele uitzonderingen, op eigen voet zeer slecht. Daar nieuwe cristaten zeldzaam ontstaan, is de groote verbreiding van deze gezochte afwijkingen alleen aan het enten te danken.

Voor het vermenigvuldigen van andere zeldzaamheden is het enten eveneens van groote waarde.

De kop van een geënte plant kan men overenten op een anderen onderstam, waarbij men dan een goed deel van de basis laat staan op den ouden entstam.

Het groote snijvlak, dat ontstaat dekt men af met een waarde-looze plant, bijv. een *Echinopsis*, om het indrogen te voorkomen.

Wanneer de verbinding tot stand gekomen is, worden alle areolen van de *Echinopsis* schedel verwijderd en de oude basis zal beginnen uit te loopen.

's-Gravenhage.

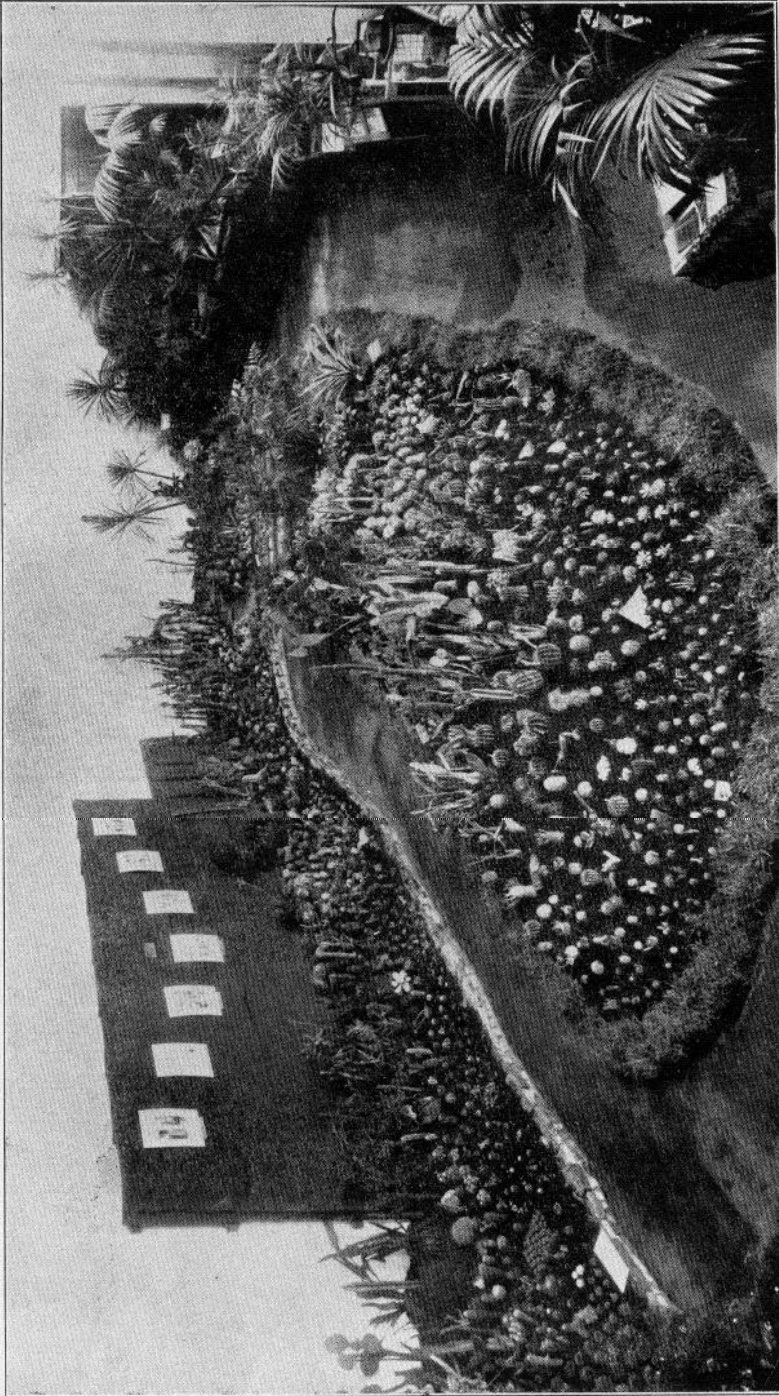
C. BOMMELJÉ.

(Slot volgt.)

EEN CACTUSTENTOONSTELLING.

Op den 2den Pinksterdag hebben we ons naar de Zeeuwsche hoofdstad begeven om tegenwoordig te zijn bij een aldaar te openen tentoonstelling van succulenten.

Het was ons bekend dat daar reeds het vorige jaar plannen gekoesterd werden, doch door een samenloop van omstandigheden vielen deze plannen in duigen. Het is echter aan het voortdurend ijveren voor dit plan door een onzer leden (ons werd verzocht liefst geen namen te noemen) te danken dat wij op 10 Juni j.l. iets geweldig te zien kregen, waarvoor ik gaarne verwijst naar de afbeelding, zijnde een gedeeltelijk overzicht. Het komt ons voor dat de foto vanaf het balkon genomen is, hetgeen de planten op den voor-

OVERZICHT VAN DE TENTOONSTELLING TE MIDDELBURG.

grond niet ten goede is gekomen en het den indruk geeft alsof men in Zeeland alleen maar klein goed bezit. Met recht kan gesproken worden van een welgeslaagde tentoonstelling, waarmede wij den promotor met zijn helpers van harte gelukwenschen en wij zijn dankbaar voor de propaganda voor onze liefhebberij, die van deze tentoonstelling is uitgegaan. Dat zij vruchten moge dragen.

Om onderlingen naijver te voorkomen waren geen prijzen beschikbaar gesteld waardoor ons ook de namen der inzenders(sters) onbekend bleven en alle inzenders(sters) een gelijk aandeel in het succes te boeken hebben.

De tentoonstelling werd gehouden in de turnzaal, die zich uitstekend voor het doel leende.

Aan een rechterzijde werden kamerkasjes en zaailingen geexposeerd, terwijl aan de andere zijde diverse verzamelingen een plaatsje vonden. In het midden één groot stuk.

Bij het binnenkomen trokken de bloeiende planten direct de aandacht. Opvallend was het dat alles er zoo frisch en gezond uitzag, waardoor het bewijs geleverd is dat men ook in Zeeland met deze planten goed weet rond te springen.

In 't ooglopend waren eenige bloeiende Phyllo's. In een der donkerste hoeken stond daar een groote witte Phyllobloem, de bloem van de „Koningin der Nacht” nabijkomend, te prijken in vol ornaat geflankeerd door 2 roodbloeiende Phyllo's.

Enorm groot was het aantal in knop staande Echinopsissen, welke knoppen zich gedurende de tentoonstelling openden alsof ze wilden wedijveren met de bloeiende „Koningin der Nacht”, welk festijn op 12 dezer plaats vond, waardoor deze tentoonstelling in aantrekkelijkheid won.

Vermeldenswaard is zeer zeker een bloeiende Echinocereus Scheerii.

Het was ons in de enkele uren, die wij op de tentoonstelling konden vertoeven niet doenlijk alles tot in de puntjes te bezichtigen, maar toch willen wij door het noemen van eenige planten vastleggen wat samenwerking vermag tot stand te brengen.

Vanzelfsprekend trokken de groote en vele exemplaren van Pilocereus palmeri en Cephalocereus senilis het eerst de aandacht, maar ook voor een verzameling Pilocereuszaailingen was veel belangstelling.

Veel liefhebberij schijnt er in Zeeland te bestaan voor Euphorbia's zoals Caput-Medusae globosa, obesa en anderen.

Bloeiende mamillaria's waren er in grooten getale, alsook Gasteria's en Haworthia's.

Tot slot noemen wij nog een prachtexemplaar van *Astrophytum asterias* en niet te vergeten de alom begeerde *crinata* van Mam. Wildii, *Opuntia cylindrica*, *Echeveria globosa*, *Urbinia Agavoides* en *Echinopsis multiceps*.

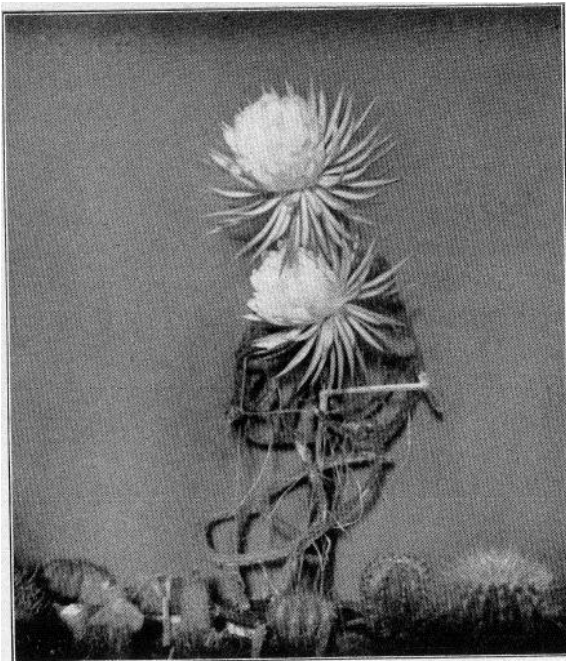
Het is onze meening, dat deze tentoonstelling in alle opzichten een succes geworden moet zijn en niet nagelaten zal hebben vele plantenliefhebbers(sters) te bewegen, ook eens het kweeken onzer lievelingsplanten ter hand te nemen.

Hilversum, Juni 1935.

R.

SELENICEREUS GRANDIFLORUS.

Tijdens de Middelburgsche Cactus- en Vetplantententoonstelling deed een nachtcactus ons het genoegen in bloei te komen.

Tijdens dit in bloei komen speelden zich enkele tafereelen af in de bloemenwereld, die ik U hier in korte trekken wil schetsen. Toen

nu onze nachtbloeier gebracht werd 's avonds 8 uur, stonden er een groot aantal knoppen van *Echinopsis Eyriesii* en *Oxygona* op punt van open gaan en we hadden elkaar dan ook al voorspeld, dat we den volgenden dag veel bezoek zouden trekken door deze bloemen. Ondertusschen was het licht ontstoken en zie enkele van de *Esis* bloemen gingen open: doch onze *grandiflorus* maakte maar geen vordering. Wel was ondertusschen de groote zaal geheel gevuld met een sterke vanillegeur. Het niet verder open gaan van de bloem schreven wij toe aan het verschil in temperatuur tusschen kas en zaal. Spoedig zouden we echter merken dat het electricisch licht de oorzaak was. De kweeker van de plant merkte op, dat hij in zijn kas de bloem eerst liet open komen en daarna pas licht maakte. Inderdaad was het dan ook zoo; want toen wij het licht uitdraaiden, ging de bloem langzaam maar zeker zich openen en kon ieder genieten van de ware schoonheid van de bloem.

Typeerend was het echter, dat de bloem dit jaar niet zijn gewone middellijn haalde, de lengte was ruim 30 c.M. Den volgenden morgen hing de bloem ook niet, zooals dat gewoonlijk het geval is, slap aan den stengel omlaag, doch stond nog fier rechtop en was nog ten deele geopend.

Nadat het licht uitgedraaid was, ging geen der *Echinopsisknoppen* meer open, ook niet nadat dit weer brandde. Voor velen, die misschien binnenkort hun *Selenicereus grandiflorus* in bloei zullen krijgen een goede raad, deze nachtbloeier op dat moment niet in het licht te halen.

J. H. K.

BOEKBESPREKING.

K. Kreuzinger, Verzeichnis amerikanischer und anderer Sukkulanten mit Revision der Systematik der Kakteen. Mit 103 Abbildungen, 1 Mikrosamenphoto und 1 Verwandtschaftstafel. Eger. 1935. Prijs fl. 0.70.

De hoofdbedoeling van dit 48 bladz. tellende boekje in prijscourantformaat en -uitvoering, is een overzicht te geven van de indeling der *Caetaceae* volgens het systeem *Fric*

Het zou ons te ver voeren hier een uiteenzetting van het systeem-*Fric* te geven, genoeg zij te vermelden, dat *Fric* de *Cactaceae* in 3 groote groepen verdeelt: a. *Areoleae* (cactussen met één groeipunt,

b. Axillareae (cactussen met 2 groeipunten) en c. Sulcateae (cactussen met 3 groeipunten).

Of dit systeem, om praktische redenen, ingang zal vinden, meenen wij te mogen betwijfelen. Dit neemt echter niet weg, dat wij op deze nieuwe uitgave gaarne de aandacht vestigen. Want wie eenige studie van de Cactussen maakt, moet zich van alle nieuwe stroomingen op de hoogte stellen. En hier wordt de cactusfamilie weer van uit een geheel ander gezichtspunt beschouwd dan wij tot nu toe aantreffen. Dit blijkt o.a. wel zeer sterk bij de indeeling der Echinopsioideae.

De prachtige foto's, meerendeels van nog geheel onbekende of nimmer afgebeelde soorten, demonstreeren zeer duidelijk de nieuwe systematische indeeling.

De uitslaande „verwantschaftstafel der Gattungen der Cactaceae nach Fric-Schelle 193 1". achter in het boek, vormt een schema, waarvoor wij in één woord *bewondering* hebben.

Tegen inzending van het bedrag ad f 0.70 is deze interessante, nieuwste publicatie over de Cactaceae, verkrijgbaar bij ons medelid, de heer R. H. S i e p e r d a, Voorstraat 51, Harlingen.

G. D. D.

INHOUD: Frithia pulchra. — Trichocereus Schickendantzii. — Behandeling van onze Mesems. — Het Leekenhoekje. — Een Cactustoonstelling. — Selenicereus grandiflorus. — Boekbespreking.
